

‘We zullen zien, jongen. Het is toch wel een lange reis. En de boot is ook niet goedkoop. Fijn dat je zo genoten hebt. Wat hebben we geboft met het weer, hè?’

Hij voelde dat ze hem, maar ook zichzelf troostte met deze woorden. Hoe moest dat nu, weer in die flat? Vreselijk. De ellendige trappen, altijd rekening houden met de burens, als je wat vergeten bent en je hebt je fiets al gepakt, weer naar boven. Terug in zijn kleine kamertje, met nergens een plek om zijn schelpen en stenen uit te stallen. Maar hij had net zo lang gezeurd tot hij een aquarium op zijn kamer mocht.

Of hij hier vaker komt? Sinds die ene keer met zijn moeder, kampeerde hij zijn hele middelbare schooltijd iedere zomer vier weken op De Kooi. Hij spaarde gedurende het jaar met zijn krantenwijk. En omdat hij klusjes deed op de camping, mocht hij daar gratis staan. Hij was inmiddels geen vakantie-gast meer; hij hoorde erbij.

Van Waningen, zijn biologieleeraar in de vierde, zag in hem een wetenschapper in de dop.

‘Ga jij nou maar in Leiden studeren. Daar hoor jij thuis.’

Het beste advies ever. Biologie studeren in de stad van Maarten ’t Hart en ook nog eens vlak bij zee. De zee op fietsafstand.

Jeroen liep in die tijd in een soort boswachterskleren, hij was vegetariër en vertelde aan vrienden en huisgenoten, die nog nooit op het eiland waren geweest, onvermoeibaar spannende verhalen over nachtwandelingen, sterrenkijken en wadlopen. Of over hoe meeuwen hun prooi wisten te verschalken als het eb was. Omdat hij altijd was blijven zwemmen en bovendien was gaan roeien, had hij het lijf van een bodybuilder. Hij was lang, zijn schouders waren nog breder geworden en hij was door al dat sporten, oersterk.

Jeroen pakt een opschrijfboekje uit zijn tas. Nog minstens een half uur tot Harlingen. Hij wil nog wat slims bedenken voor het laatste gesprek met de sollicitatiecommissie. Er was, zoals hij had begrepen, ook een andere kandidaat, iemand van buiten. Hij wist intussen wel dat hij de steun had van het lerarencorps. Zijn collega’s hadden hem laten weten dat ze niet zaten te wachten op een onbekende. Die zou wellicht hun verworven vrijheid gaan inperken. Want dat die vrijheden bestonden, dat wist Jeroen maar al te goed. En hij zou daar dus als corrector misschien iets aan moeten doen. Wat dat dan was, zouden ze hem zomaar volgende week kunnen vragen. Hij kijkt naar buiten. Ze varen langs de plaat waar bij laag water de zeehonden liggen. Had hij eigenlijk wel echt zin in die baan met al die verantwoordelijkheden?

Joanne vond deze stap in zijn carrière vanzelfsprekend. Je bent geknipt voor die functie, had ze gezegd.

Zijn telefoon piept. Een sms-bericht. *Het is een job van 36 uur. Ik dacht, ik laat het je nog even weten. Jan.*

Jeroen staat op. De dame tegenover hem leest onverstoord verder. U moest eens weten, denkt hij, met wat voor dilemma ik hier aan het worstelen ben. Twee onvergelykbare grootheden. Eigenlijk te moeilijk om te kiezen. Maar ik kan natuurlijk wel kiezen. Aan Joanne hoef ik het niet te vragen. Ze zou er geen seconde over hoeven nadenken. Ze zou me voor gek verklaren dat ik het overweeg. Joanne weet altijd alles zeker. Joanne, mijn grote liefde. Ja, dat is ze nog steeds. Hij beent tussen de mensen door naar de voorkant van de boot.

Zijn derde jaar in Leiden zat erop en hij had zijn eerste studentenbaan bij de faculteit in de pocket. Lesgeven aan eerstejaars. Karel, die inmiddels vertrokken was, kwam borrelen. En niet alleen.

‘Jeroen, mag ik je even voorstellen? Ze zoekt nog een leuke man voor het 3 oktoberfeest.’

Jeroen was nietsvermoedend de borrelkamer binnengekomen. Hij was met de voorbereiding voor een les over stikstof bezig. En daar stond ze. Hij had gebiologeerd naar haar gekeken, naar dat meisje, met dat jurkje, met die lange haren en die prachtige ogen.

‘Hoi, ik ben Joanne,’ zei ze terwijl ze haar hand opstak. Je voorstellen door elkaar een hand te geven was nou niet bepaald gebruikelijk in studentenkringen.

‘Jeroen, biologie.’

Pas later had hij begrepen waarom ze zo in de lach was geschoten. Hij had dat zo vaak moeten zeggen dat het aan hem was gaan kleven.

‘Of je zin hebt in een feessie,’ licht Karel toe. ‘En je hoeft er niets voor te kunnen.’ Zoals altijd barstte hij in lachen uit. Karel lachte altijd als eerst om zijn eigen grappen, ook al waren ze vaak helemaal niet grappig.

Terwijl Joanne hem met belangstelling bleef aankijken, voelde hij een ongekende warmte door zijn lijf stromen. Joanne was niet alleen mooi, maar ze had iets speciaals.

Van je vrienden moet je het maar hebben: zijn eerste geregelde date.

‘Had slechter gekund, toch?’ fluisterde Karel hem nog even in, toen Jeroen hen na een paar biertjes had uitgelaten. Zij had alleen water gedronken. Ze moest nog naar dansen.

Joanne Gevers van der Goes, vierdejaars rechten, had niet alleen een bijzondere naam, maar ook een behoorlijke dosis ambitie. Hij begreep die avond op dat feest met haar niet, waarom deze knappe meid, die zo goed kon dansen, hem leuk vond.

Hij voelde zich een hark. Compleet onhandig tussen al die zwiepende mensen met swingende muziek onder knipperende, gekleurde lichten. Het was dat hij met haar was, anders was hij beslist weggelopen. Hij deed een beetje mee terwijl hij zag hoe ze betoverend bewoog, hoe ze haar handen als vlinders liet meebewegen met haar slanke, soepele lijf. Zo had hij nog nooit iemand zien dansen. Haar blonde haar wapperde als een gouden waaier om haar hoofd en

dan kwam die lach als ze naar hem keek. Ze kwam uit een andere wereld en had vast nog nooit van waterjuffers en hoornaars gehoord. Maar dat maakte niet uit, ze had hem, toen hij haar naar huis bracht die avond, gezoend.

Voor het eerst werd hij verliefd. En niet zo'n beetje.

Een week na het feest belde Joanne onverwachts om half negen aan. Hij was zijn tas aan het inpakken. Dat betekent de harkjes, mesjes, zeefjes, de opbergdoosjes, de draagbare microscoop en ander zaken die hij nodig had, verzamelen. Hij stond op het punt om met Flip en twee eerstejaars een maand onderzoek te gaan doen op Terschelling. Hij moest zorgen dat alles wat van belang was, meekwam. Een tandenborstel kon hij nog wel kopen in West, maar dit soort dingen waren daar niet te krijgen.

'Hé, Joanne, jij hier? Zomaar?'

'Hoi, ik dacht, ik kom even langs.'

'Je treft het niet, ik ga morgen om zeven uur de deur uit en moet alles nog inpakken. Ik ben een maand weg, weet je nog? Maar kom even binnen.'

Zo argeloos als hij dat vroeg, zo vooropgezet was het plan van Joanne.

Zijn hoofd stond helemaal niet naar een gesprek met haar. Hij moest zijn regenbroek nog ergens vinden. En zijn kamer opruimen en netjes achterlaten, omdat hij die voor een maand had onderverhuurd aan een buitenlandse student.

'Wil je wat drinken? Ik vrees dat ik alleen maar thee of water heb.'

Jeroen draaide zich om naar de kraan. Op dat moment voelde hij haar handen.

'Ik hoef geen water, ik wil jou,' fluisterde ze in zijn oor. Ze hield hem stevig in haar greep zodat hij zich niet kon omdraaien. 'En ik heb het gevoel dat jij mij ook wilt. Toch? Nee, blijf staan!' zei ze streng toen hij had geprobeerd zich los te maken uit haar greep. 'Voel maar, voel mij maar tegen je rug. Ik heb zo'n zin in jou en als je je ontspant, dan laat ik je los.' Een minuut, misschien nog minder stonden zij zo. Hij pakte haar hand die op zijn buik lag. 'Niet bang zijn, het is alleen maar fijn,' fluisterde ze.

Toen kon hij zich langzaam omdraaien en hun monden hadden elkaar onmiddellijk gevonden. In dat ene moment veranderde zijn leven. Van serieuze wetenschapper naar gepassioneerde minnaar.

Die eerste keer staat bij Jeroen in zijn hele systeem gebeiteld. Hij had zich, na deze vliegende start als geliefde, suf gepiekerd over wat er nu van hem verwacht werd. Met zijn onervarenheid had hij geen idee hoe hij zich nu verder als man zou moeten gedragen. Dat hij het wilde, dat was al talloze malen, alleen in zijn bed, door zijn lijf gestroomd. Het bleek totaal overbodig om zich daar zorgen over te maken. Ook dit spel beheerste Joanne. 'Je hoeft je nooit ergens ongerust over te maken, lieverd. Alles gaat vanzelf, dat ga je meemaken.'